

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

BŘEZEN 2003

ČÍSLO 11/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Foto: internet

Napsali jsem před lety a další vývoj nám dal za pravdu!

V soukromí myslí politici zcela jinak

Hlavním zázračným bodem pro mnohé nositele oficiálních názorů je neutralita

Studie rakouského Humanistického ústavu (Humaninstitut), kterou osobně řídil odborník na výzkum veřejného mínění Franz Witzeling, přinesla překvapivé výsledky. Pokud jde o vstup Rakouska do Evropské unie, politici i odborníci se často neztotožňují s vlastními výroky. Proto vedoucí Humanistického ústavu provedl 120 hloubkových interview s příslibem naprosté anonymity, aby se podařilo zjistit rozdíly mezi oficiálními stanovisky ke vstupu Evropské unie a soukromým názorem dotazovaných. Dotazovaní byli spolupracovníci spolkových ministrů a experti na Evropskou unii i velkých rakouských průmyslových společností a bank.

Více než dvě třetiny dotazovaných (68%) uvedli, že jejich vnitřní postoje se liší od oficiálních. Ukázalo se během rozhovorů, že hlavním zázračným bodem pro mnohé nositele oficiálních názorů je neutralita. Plných 57% považuje neutrální postavení Rakouska za nejasné. Jasná bezpečnostní linie při jednáních chybí u 56% dotazovaných. Asi polovina respondentů přiznává v protikladu s vlastními oficiálními výroky, že mají tajně obavy, že v Rakousku dojde k výprodeji nemovitostí zahraničním kapitálem nebo, že pracovní trh v Rakousku bude zaplaven levnou pracovní silou ze zahraničí. Ujištění, že smlouva o přičlenění nebude měněna, nevěří 46% respondentů.

Závěrem řekl, Witzeling, že u politiků vycítil jistý vnitřní neklid, stále potlačovali své vnitřní obavy. U mnohých chybí emocionální vypořádání s negativním působením, aby mohli být objektivně informováni a jistěji vystoupit ve prospěch vstupu Rakouska do Evropské unie. Vnitřní neshody bere obyvatelstvo každého státu vážně. To by se mohlo odpovídajícím způsobem odrazit na referendu, proto politici i experti se musí v otázce vstupu do Evropské unie také vnitřně více identifikovat. Politici a experti však tak nečiní a Witzeling to dokládá další částí dotazníkové akce: 82% dotazovaných nevěří tomu, že přísliby dané při jednáních o vstupu Rakouska do Evropské unie budou dodrženy také po vstupu Rakouska do Evropské unie. Již dnes pochybuje 84% dotazovaných o spolehlivosti očekávaných úmluv o přičlenění a 87% by nevsadilo ani groš na příslibené regionální podpory.

Ze studie nevyplývá, zda obavy pramení z nedůvěry k vlastní vládě nebo z obav z politiků Evropské unie. Přesto Witzeling z rozhovorů vycítil, že experti, se kterými mluvil, se nenechávají informovat rakouskými místy, která se nabízejí, nýbrž si své informace získávají přímo z Bruselu. Výše uvedené úvahy otiskl největší rakouský hospodářský týdeník "Wirtschaftswoche" č. 50/93. Článek je velice zajímavý i z hlediska příští politiky České politiky. V neutrálním Rakousku je vstup do Evropské unie plný rozporů, ačkoliv u našich sousedů na vedoucích místech v politice, ani v ekonomice nejsou začátečníci či diletanty. Nadšení pro vstup do Evropské unie není jednoznačné naopak mnozí jsou vnitřně proti vstupu do Evropské unie. A jak je tomu u nás? Vstupovat či nevstupovat do Evropské unie nebo usilovat raději o neutralitu, dát či nedát na nevymahatelné sliby o domnělých výhodách EU nebo využít výhod neutrality? V některých poslaneckých klubech jsou na tato témata rozporné, těm zkušenějším je však vše jasné.

J.L. Republika číslo 17/1994

Kdo bude určovat osudy příštích generací Zánik mimoevropského světa - 2. část

Po dobytí zámořských zdrojů evropský pluralismus ještě více sílil, další země kontinentu nechtěly uznat koloniální monopol a rostoucí moc Španělska a Portugalska a chtěly též na novém bohatství participovat. Válečné napětí a drobnější konflikty nabývaly na síle, a to i přes ohrožení Evropy od jihovýchodu muslimskými Turky, kteří po vítězství u Moháče r.1526 (nad vojsky českého a uherského krále Vladislava Jagellonského) nadlouho ovládli Balkán. Po evropských koloniálních expanzích poprvé ve světové historii hrozilo, že budoucí válka mezi Evropou bude probíhat i v jiných částech světa a stane se tzv. "globálním konfliktem". Tento první globální konflikt byl rozpoután r. 1618 a nazýváme ho Třicetiletou válkou. Zmíněnou válkou Evropa velmi utrpěla. Oficiálně válka vznikla krvavým potlačením českého stavovského protestantského povstání císařským vojskem katolického Habsburka Ferdinanda II. Ve skutečnosti byla vyvolána na odpor mocností evropských mocností proti narůstající moci Habsburků, kdy španělský král Karel V. (využívající bohaté námořní objevy v Novém Světě) získal krátkodobě korunu Burgundská, Flander, Rakouska, Českých zemí, Uherska a severní Itálie. I když brzy přenechal vládu nad Čechami, Rakouskem a Uhry takticky mladšímu bratru Ferdinandu II; a vládu

nad Španělskem převzal bratranec Filip II., byla to stále jedna habsburská rodina, která v očích ostatních evropských vládců chtěla uchvátit svět a jako nejmilitantnější katolíci i vyhladit nově se šířící protestantství. Proti Habsburkům (Rakousko, Španělsko) bojovala německá protestantská knížectví, Švédsko, Francie, Holandsko i Anglie, a dokonce se v brutovražedné válce postavilo Portugalsko na Pyrenejském poloostrově proti Španělsku. Hlavní boje ve střední Evropě byly ukončeny Vestfálským mírem r. 1648. Mírová smlouva zaznamenala prakticky pat. Rakousko nepřišlo o žádné území, protestanti v Německu získali uznání své víry. Španělsko pokračovalo v pozemních a námořních válkách s Francií, Portugalskem a Anglií ještě několik let, až do úplného vyčerpání financí. Námořní bitvy mezi válčícími Evropou poprvé (by omezeně) zasáhly i mořské cesty a kolonie v jiných částech světa a ochromily částečně přísun bohatství do Španělska a Portugalska. Tyto námořní velmoci pak již nikdy nedosáhly předválečného Spojené království Velké Británie a nově vzniklá Nizozemská republika.

Do války zasáhlo kolem 500 000 vojáků na každé straně konfliktu, ve střední Evropě pak bylo vyvražďeno více než 60% civilního obyvatelstva. Přesto tato zničující válka neznamenala omezení evropských koloniálních výbojů a posílení cizích kultur (islámského Turecka, Číny, Indie). Naopak, další vývoj děl, ručních palných a sečných zbraní v Evropě prakticky zpacifikoval tureckou okupaci Balkánu a bylo jen otázkou času, kdy Evropané vyvešší i tento problém.

Dokončení na straně 2

Národní Osvobození č.2 z 16.1.2003

Rozhodnou svobodní občané v referendu ?

Jak může jediná země bránit evropskému pokroku? Takto okázale výhružně reagoval v době unijního předsednictví své země belgický ministr zahraničí Louis Michel poté, co si Irové předloni v červnu dovolili odmítnout smlouvu o EU z Nice. Tak je v Unii uzákoněno nerovnoprávné postavení malých zemí ve srovnání s rozhodovací vahou velmocí, a to zejména Německa

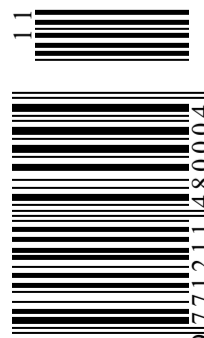
V sobotu 19. října 2002 slavila následná dlouhodobá zastrašovací kampaň EU proti občanům malého Irsku trapné vítězství. Demagogický trik, který nakonec zabral, zněl: Pokud si Irové při reparátu neposlušných žáků opět dovolí říci ne, znemožní rozšíření EU o další země. Opakovaná lež se stala pravdou, zapůsobila a Irové sklonili hlavu.

Své si zajisté dosyta užili i ti stateční mladí lidé, kteří v Irsku podpořili odpůrce nespravedlivé smlouvy z Nice. Zatímco se na ně doma zřejmě po udání čínorodého hradního politologa Jiřího Pehe okamžitě vrhlo hysterické hejno žurnalistických totalitních agitátorů, v dublinských ulicích se asi ze stejného důvodu ocitli pod stálým dohledem velvyslaneckých informátorů. O vzduchu, jež tito stateční lidé v Dublinu zakusili, je u nás již běžné a se stupňovanou propagandistickou hysterií před červnovým referendem o vstupu do EU jistě

zesílí. Hlavně mimo velká města se např. učitelé bojí nahlas vyslovit pochybnost o EU z existenčních obav o práci. Oficiální vládní propaganda za dvě stě milionů korun z daní občanů, zřejmě nemá v první řadě objektivně informovat, ale hlavně přesvědčit, aby hlasovali, jak mají. Tak to nedávno bezelstně naznačil vládní zástupce na jednání parlamentního výboru pro evropskou integraci. Když se proti tomuto, v demokratickém státě nehorázném vládním přístupu ihned důrazně ohradil poslanec Hynek Fajmon, přítomný vládní úředník odvětil, že není politik, a proto se nebude vyjadřovat. Vládní politici se ale vyjadřují. Začali občany poučovat, že předložené irské odmítnutí smlouvy z Nice referendem, dokazuje rovnoprávnost malých členských zemí s velkými. Přitom cudně zamlčují, že šlo po Dánsku o druhý výjimečný případ, kdy o smlouvě EU hlasovali zatím zastrašení občané místo navykne poslušných parlamentů, jež si zatím žádnou takovou smlouvu nedovolily odmítnout.

Nikde jinde se sklon k totalitnímu myšlení a jednání jakéhosi komunismu naruby neukazuje tak příznačně jako v současném, čím dál nehoráznějším manipulování a obelhávání občanů před blížícím se závazným červnovým referendem o vstupu do EU.

Dokončení na straně 2

Zánik mimoevropského světa - 2. část

Dokončení ze strany 1

Politické revoluce v Holandsku, Británii, i opatření přijatá ve Španělsku a Portugalsku odstartovaly první hromadné výpravy evropských emigrantů prostého původu řemeslníků, námořníků, vojáků i rolníků za osídlením nových zámořských kolonií. To osídlování plynule pokračovalo, nepřerušily jej ani další politické revoluce v Evropě (Velká francouzská 1789), ani vzpoury bílých osadníků proti koloniální evropské mocnosti (Deklarace nezávislosti USA 1776, boj španělských kolonií za odtržení) a pokračovalo prakticky až do poloviny 20. století. Takto se rychle začal efektivní evropský způsob obdělávání půdy a řemeslné výroby uplatňovat v nově vytvořených koloniích, které vznikaly již v celém světě. Pouze tradiční "konkurenční" civilizace (Čína, Indie a muslimský svět) zůstaly zatím Evropanům uzavřeny. Během evropské průmyslové revoluce v 1. polovině 19. století (tj. parní stroje, železnice, textilní velkovýroba, metalurgie) však byli prakticky textilní a kovodělní výrobci v těchto oblastech smeteni produkcí ekonomicky levného evropského zboží.

Tab. Světová textilní a kovodělná výroba

Rok	1800	1830	1860	1880
Evropa	28%	34%	53%	62%
Čína	33%	29%	19%	12,5%
Indie	19%	17%	8%	2%

Zobrazená tabulka říká, že po výrobní stránce zůstala Evropa prakticky ve světě bez konkurence. Neevropský svět na konci 19. století přestal po hospodářské stránce existovat. Existoval však stále po stránce kulturní, a budíž ke cti evropským mocnostem, že tyto většinou neevropské kulturní vlivy nelikvidovaly, ale pomáhaly je zakonzervovat. V polovině 19. století Velká Británie vojensky obsadila a zkolonizovala Indii, na konci 19. století po porážce Turecké říše i Egypt. V roce 1878 několik evropských mocností okupovalo 67% zemské souše a v roce 1914 to bylo již 84%. Přesto existovalo dost malých a středních evropských národů, které se na koloniálních výbojích přímo nepodílely. Prosté vrstvy evropského obyvatelstva nebyly o situaci v koloniích vůbec informovány a jejich vztah k původním obyvatelům kolonií byl neutrální. V 60. letech 19. století evropské mocnosti Rakousko, Rusko a Francie, za pomoci partyzánského boje místního obyvatelstva, vojensky porazily Turecko a definitivně ho vyhnaly z Balkánu. Samy se pak podělily o vliv v bývalých tureckých državách.

Rozhodnou svobodní...

Dokončení ze strany 1

Značná část české politické garnitury se zjevně řídí orwellovským heslem totalitního smýšlení, což přeloženo do unijní novofečiči zní: Kdo chce Evropskou unii, jak ji v prosinci 2000 narýsovala smlouva z Nice, je správný a příkladný občan, kdo tak nečiní, nebo si posvátnou EU dovoluje rouhavě odmítat, např. kvůli její zjevné nedemokratičnosti a stále patrnějšímu proamerickému zaměření, je odporný reakcionář. Těžký demagogický kalibr uplatnil nedávno premiér V.Špidla, když blížící se referendum přirovnal k osudovým křížovatkám českých dějin, jakými byla např. Bílá hora nebo německá okupace 1939. Něco takového by podle někdejšího historika a nynějšího předsedy vlády snad mělo nastat, kdybychom se v jarním referendu opovážili dovolit říci Evropské unii jako svobodní občané své NE! Naše členství v NATO, těsně hospodářskoprávní vazby na EU a stále existující možnost dohodnout se s EU pouze na hospodářském, nikoli politickém propojení by pak asi přestaly existovat? K premiérovu katastroficky vyhraněnému tónu, jenž popírá základní skutečnosti postavení ČR v Evropě, se přidal neméně duchaplný výkonný ředitel Evropského hnutí Jakub Cháb, jenž nás chce s váznu tváří přesvědčit, že pokud se opovážlivě zachováme jako svobodní lidé ve svobodné zemi a odmítneme se vzdát své v r. 1989 znovu nabyté demokratické suverenity ve prospěch nadřazenosti práva EU nad Ústavou České republiky, staneme se zemí srovnatelnou třeba s Bosnou, Albánií nebo Běloruskem. Oba pánové si v zápalu své neudržitelné argumentace vůbec nepřipouštějí, že ti, k nimž mluví, mohou samostatně přemýšlet a rozhodovat.

Den za dnem sílí agitace pro EU staví zejména na osvědčeném propagandistickém podvodu, jenž úspěšně ovlivnil např. nainví britskou veřejnost počátkem sedmdesátých let. Spočívá v nepravdivém vykreslování EU jako útvaru, jenž zaručuje v první řadě hospodářské, obchodní a vůbec materiální výhody společného ekonomického prostoru. Již neříká, že hospodářské a obchodní svobody v EU stále podřívá jednak korupční lobbistické prosazování nejružnějších omezení a dílčích výhod uvnitř, jednak svobodný obchod popírající ochranářství EU navenek. Základním rysem EU přitom ale není tento závadně omezovaný prostor hospodářské svobody. Je jím, jak dodatečně prokázaly i dostupné rozborů, postupně, stále pokračující odstraňování svobodné demokratické politiky vůbec jako jedině skutečné záruky práv a svobod občanů, tedy svrchované a nezávislé demokratické státnosti, politiky práv a občanských svobod, jež jsme v listopadu 1989 úspěšně obnovili.

Výsledkem je např. kromě nedemokratických, v důsledku celek EU dominujících pravidel tzv. posílené spolupráce, již uvedeného nerovnoprávného postavení menších členských států, společné zahraniční a bezpečnostní spojení Evropy a USA a NATO, nezodpovědně podkopávající politiku EU a zejména v případě zastoupení občanských organizací nelegitimně sestaveného Konventu, připravujícího tzv. Ústavu EU, jež má mít rovněž donucovací charakter tzv. posílené spolupráce, jak nedávno hrdě uvedl předseda Konventu Giscard, prokazatelně nedemokratická povaha hlavních institucí EU. Jmenovaná, tedy nikoli demokraticky volená Evropská komise připravuje zákonná nařízení EU, která jsou nadřazena demokraticky dohodnutým a přijatým zákonům členských států. Tyto zákony přijímá Evropská rada, tedy nikoli parlamentní, ale výkonný sbor, tvořený zástupci vlád členských zemí. V demokratické politice se přijímání zákonů výkonnou mocí právem označuje jako despotismus. Takto nedemokraticky tvořená a přijímaná zákona smlouvy jsou sice postoupeny parlamentům členských zemí, ale ty je po projednání zatím nikdy neodmítly. Vždy je nakonec poslušně schvalují, a tím zpochybnují svou parlamentní věrohodnost. Zákony EU s Evropskou komisí spoluprotvrzuje Evropský parlament. Ten je sice volen, ale nápadně nízká volební účast ukazuje, že jeho poslanci mají mnohem slabší mandát, důvěru a demokratickou autoritu než poslanci parlamentů členských zemí. Přesto jsou jím a Evropskou komisí potvrzené zákony nadřazeny zákonům přijímaným skutečně demokratickými parlamenty členských zemí Unie. Soudní výroky nevolného Evropského soudního dvora jsou rovněž právně nadřazeny svobodně a demokraticky přijímaným zákonům a soudním rozhodnutím demokratických členských států. Neméně demokraticky skandální jsou v prostředí EU téměř nábožensky uctívané principy subsidiarity a proporcionality, jež místo zásady demokratické spravedlnosti a vlády zákona dávají přednost efektivitě.

Nedemokratická povaha hlavních institucí a principů EU a její až na čestnou britskou výjimku nechutná, proti USA zaměřená politika appeasementu v současné světové válce proti terorismu nejsou žádnou vedlejší, jen akademicky odbornou vadou na její krásu, ale bohužel samotnou politickou podstatou kolosu, jehož součástí bychom se měli dobrovolně stát, budeme-li s připojením k němu jako svobodní občané souhlasit v jarním referendu. Neustále sílící domácí a unijní propaganda se pochopitelně snaží tuto nepřijatelnou skutečnost před občany zakrýt.

PhDr. Miloslav Bednář, CSc

Vstup ČR do EU otevírá cestu pro požadavky sudetských Němců!

Republikánům se velmi často zcela bezmyšlenkovitě předhazuje, že chtějí ČR uvrhnout do bludného kruhu izolace. Prý proto, že jsme proti vstupu do Evropské unie. To je pravda. Jsme proti vstupu! A to proto, že nám, jako Čechům, středně velkému národu, to nic pozitivního nepřinese. To není demagogie. Jsme proti a budeme proti. A to hned z několika důvodů. Nejen ekonomických, ale především, jak bych to nazval, z politicko-suverenních důvodů. Začleněním do struktury nadnárodní a úzce zájmové EU přijdeme totiž nevyhnutelně o valnou část naší národní a státní suverenity! Vycházíme z toho, že ČR je státem střední velikosti a budeme tedy nutně podléhat moci a vlivu států větších. To je základní politická matematika. A je tu ještě jeden důvod proti revanšistické požadavky sudetských Němců, kteří se netají svoji stařeckou nenávistí vůči českému národu a státu, jehož existenci dokonce zpochybnují. Nyní již čekají jenom na to, až se podřídíme neboli až se začleníme do EU. Tento vstup pro ně znamená totiž, jako pro jejich bodré tatíky triumfální příjezd Adolfa Hitlera do Chebu v říjnu 1938!

Právě v těchto dnech řekl poslanec Evropského parlamentu, což je jedna ze základních institucí EU, Bernd Posselt doslovně toto: "Poválečné dekrety prezidenta Beneše odporují legislativě EU a měly by být v souvislosti s procesem integrace ČR do EU zrušeny." Dále tento revanšistický štváč prohlásil, že již nejde jen o problém českoněmecký, ale o problém evropský. Posselt zastupuje zájmy bavorské CSU, která je politickým partnerem Kohlvy CDU. A Německo jak známo je co do rozlohy i co do počtu obyvatel největším státem EU! Podle toho se musíme zařadit! NE Evropskéunii!!!

B. Doucha

Dopis čtenáře

Vážení přátelé,

na základě výzvy v Republice č.2 se ozývám s názorem na noviny. Co se týká obsahu, je to výborné, jen kdyby bylo méně chyb. Ale uznávám, že ne každý je ochoten pracovat pro RMS, aby si to nerozlil u věrčušky. Ostatně je to naše národní mentalita, nejdříve plno lidí pochlebovalo Hitlerovi, ti sami potom Stalinovi, teď z nich jsou kovaní demokraté a až volby vyhraje Hromská demokratická iniciativa (při jejich natalitě je to možné), budou se natírat na černo. Někteří politici si už dělají zadní vrátka a za svůj původ se stydí. Za můj život mi např. dost lidí vynadalo, že je neoslovuji "soudruhu", dnes mi ti sami vytýkají, že je tak oslovuji taky nevědí, co by chtěli.

Ale abych se také zmínil o sobě, Vy znáte život obyčejného člověka.

Nedávno při náhodném přepnutí televize jsem uviděl soudruha Tlustého v živé debatě s jakýmsi plešounem (asi soudruh Telička, ale já jsem to musel v zájmu svého zdraví vypnout, doktorka mi říkala, že se nemám rozčilovat). Soudruh Tlustý se zavzdůšňoval, že naše vláda dává moc dávek v nezaměstnanosti, čímž lidi nemotivuje shánět práci. Moc rád bych si to s ním vyměnil, protože sytý hladověmu nevěří, natož Tlustý! Na mou tříčlennou rodinu mám měsíční dávky necelých 2000 klauskorun, k tomu 313 Kk přídávky na dvaáctiletou dceru s tím, že toto musí být použito výhradně pro dítě! Nemusím zdůrazňovat, že tato zebračenka nestáčí ani na obědy ve škole o ostatním nemluvě. K tomu je ten problém, že manželka dodělává postgraduální studium, takže si po dohodě vzala v podniku 3 měsíce neplaceného volna. Nemusím ani říkat, že po návratu jí naznačili, že už chodit nemusí. Jakožto soudní překladatelka nemůže být na Úřadu práce, protože tu a tam má příjmy. A nejsou to ledajaké příjmy, musí poslouchat, kdy a kam jí soud zavolá, takže není výjimkou jet ze Zlína do Jihlavy, kde za hodinu dostane 125 Kk (ale zabije celý den), něco tu a tam v Pelhřimově a bonbónkem je dvouhodinový překlad v Dobříši. Přitom sociálku nezajímá současný stav, vše se odvodí a vypočítá z ukončeného daňového přiznání, v tomto případě z roku 2001-2000, kdy ještě překladu bylo dost. Ale nedržela "hubu a krok", což se jí jako obvykle vymstilo. Jakožto překladatelka mimo jiné i z mongolštiny dostala nabídku na překlad u žaka v autoškole včetně závěrečných zkoušek. Dotyčný žák se hrozně divil, že za něj nechce jít na zkoušky nebo mu alespoň nějak napovidat. Po nějakém čase se dozvěděla, že "kmenová překladatelka" u policajtů toto za další úplatu běžně dělá, takže je u Mongolců velmi oblíbená. Manželce to nedalo a podala na tyto prakticky oznámení na Policii (to je jako si Havlovi stěžovat na současného prezidenta). Samozřejmě se nic neprokázalo a od té doby má ve Zlíně s překlady utrum. Vždy je po ruce někdo jiný. Takže teď dosahuje kýženého Klausova blahobytu. Jistý Klaus se totiž nechal kdysi slyšet, že u nás bude blahobyt v době, kdy lidi budou prodávat své věci. Mám na to sice jiný názor, ale buďte. Jen mě napadá, když všichni budou v blahobytu, a tudíž prodávat, kdo bude vlastně kupovat?

Nedávno v akci "nalejvárna pro unii" jsem v televizi viděl, že i v unii jsou na tom nezaměstnaní špatně. Jakýsi Dán se zlobil, že rodina má biftek jen dvakrát za měsíc a jaké má problémy s opravami auta, kterým každý den jezdí. Naše rodina biftek už ani nezná a jedině vozidlo je deččina koloběžka. Ale co bych chtěl od politiků? Plnou hubu zlepšování nezaměstnanosti, ale každý zabírá hned několik pracovních míst: poslanci a senátoři si přivydělávají jako majitelé cestovních kanceláří, ředitelé televize, podnikatelé členové různých dozorčích či jiných rad, dokonce jako ministři. To je zajímavé, vláda se má zodpovídat parlamentu, ale

když ministři jsou i poslanci, tak se vlastně zodpovídají sami sobě. Přitom si odsouhlasí vysoký plat s odůvodněním, že je to časově náročné. Bývalý ministr Schneider to docela rozšířil, když kromě ministrování byl i poslanec parlamentu, poslanec na radnici, náměstek primátora a ještě kandidoval do senátu! Potom se rozčiloval, že jiného ministra před senátními volbami nepomlouvali jako jeho!

Ale nevšiml si, že jiný ministr do senátu nekandidoval. Ostatně soudruh Schneider proslul už jako primátor Zlína v době krize městské dopravy. Tehdy prohlásil, že on je křes an, tudíž je pro něj důležitější stavba nového kostela než městská doprava a svůj slib splnil, kostel stojí a doprava jde od desíti k pěti. Bodej ne, když tvůrce jízdních řádů Karel Pytlík-Dvorský (KSC, ČSSD) je členem zastupitelstva a jako takový byl nominován do dozorčí rady dopravního podniku, takže dle slov zaměstnanců se mu i ředitel bojí říci, aby pracoval poctivě. I já jsem tam jezdil, takže vím, že v jízdních rádech kromě běžných blbostí je i plno věcí, které bez porušení předpisů nejdou dodržet.

Co se týká důležitosti a nepostradatelnosti politiků, o tom snad svědčí pohled do parlamentu během jednání. Z pěti přítomných jeden spí, dva telefonují a dva čtou noviny. Od té doby, co tam nejsou republikáni, je účast mizivá. A nic se nečeje, plat jde dál! Soudruh ředitel Železný se stal senátorem a jeho hlavní motivací je imunita. Když o tom měl imunitní výbor rokovat, on tam nepřišel, protože "neměl čas". Kdyby toto řekl jako důvod netučasti v práci normální občan, asi by mu nestačily dveře! Teď si zase "musí prostudovat obvinění". Proč? Imunitní výbor nemá rozhodovat o vině, ale jen o vydání, o vině rozhoduje soud. A tady si také myslím, že není co řešit, zda vydat či ne. Není to politická činnost (je to obyčejná zlodějina) a navíc se to stalo v době, kdy senátor nebyl.

Ale ne vše je od politiků špatné, např. výborně vypracovali za mnoho milionů zkoušky na řidičský průkaz spolu s nutností řidiče z povolání každý rok přezkoušovat z toho, zda umí i jezdit. Přiznám se, že jsem náhodou zkoušky kdysi udělal bez chyb, ale to jsem předpisy dělal od oka, protože pro samé úřednické věci jsem se je nestačil naučit. Ostatně otázek z předpisů je sotva čtvrtina. Je mi skoro 50 let (další důvod k odmítnutí zaměstnavatele, s tím se setkávám pořád), ale musím přesně znát, od kolika roků je ten který řidičák (i kdyby mi bylo méně, v autoškole mi řeknou, kdy mám přijít), kolik let trvá technická prohlídka na všechny druhy vozidel (to mi také na STK řeknou), různé druhy pojištění a podobně. Jedu-li třeba do Brna a vidím odbočku na Brno doprava, jedu doprava a nemyslím dál na to. To je ale velká chyba! Správně musím vědět, zda je to dálková předzvěst nebo křížovatková návštěv či jak se to vůbec jmenuje. A trešničkou na dortu je otázka 365, jakým dokladem se prokazuje vojenský regulovčik policistovi. Nejsem ani četník ani regulovčik, ale pokud to neznám, nemohu jezdit! I obrázky křížovatek jsou zajímavé. Jedu-li doprava, vím to sám, ale tady musím pomalu mikroskopem zkoumat, kde svítí mrňavá kontrolka světla zelené barvy na tmavě zeleném pozadí (dříve byla v testech výrazná šipka). V jedné otázce jsem měl říci, zda mám dát přednost tramvaji, když tam žadná nebyla. Až při bližším zkoumání jsem v koutku obrázku uviděl kousiček červené tramvaje na červeném pozadí. A takoveto zkoušky řidiči dělají každý rok, to je jakoby inženýr musel každý rok obhajovat státnici (i s nesmyslnými otázkami, které znát nemusí).

Měl bych toho ještě dost, ale snad to stačí. Mějte se hezky, zachovejte nám přízeň a vydržte!

Standa Neumann

Soutěž pro čtenáře týdeníku Republika

Redakce týdeníku Republika spolu s prodejnou Pafaas v Liberci připravila pro své čtenáře soutěž o zajímavé ceny. Soutěž začíná dnešním dnem a bude probíhat až do konce roku 2003. Každý měsíc (poslední den v měsíci) bude vylosováno vždy pět cen. 1. cena: rádiomagnetofon, 2. cena: stolní elektronický kalendář + budík + kalkulačka + svět.čas, 3. cena: nástěnné hodiny, 4. a 5. cena: mini rádio + stereo sluchátka! A jak se dostane čtenář Republiky do slosování? Stačí když pošle na adresu týdeníku Republika (Masarykova 31, Brno 602 00) finanční příspěvek alespoň 200Kč (jedná se o klasický příspěvek na činnost RMS a vydávání našeho týdeníku!), jména pěti vylosovaných čtenářů budou každý měsíc zveřejněna v týdeníku Republika a cena zaslána poštou. Na složenku napište svou přesnou adresu. A pokud neuspějete v měsíčním losování, máte další šanci ve velké vánoční soutěži. Ze všech účastníků soutěže, během celého roku se dostává každý do velké slosování, které proběhne koncem prosince 2003, kde bude hlavní cena dětská akumulátorová motorka v hodnotě 3490Kč, mini přenosný televizor s rádiem, porcelánová lampa + hodiny na dálkové ovládnání a jiné hodnotné ceny. Kolikrát se do soutěže zapojíte, záleží pouze na Vás. Smyslem této soutěže je poděkovat věrným čtenářům, kteří finančně podporují činnost vlastenecké politické strany a vydávání Republiky a zároveň oslovit ty čtenáře, kteří teprvevažují zda poslat finanční příspěvek. Soutěžící takto pomohou ve vydávání Republiky a zároveň mají šanci vyhrát zajímavou cenu. Republikáni myslí i na budoucnost našeho národa naše děti, takže i pro ně je určena soutěž „Malujte s Republikou“. Stačí namalovat obrázek na téma vlast, národ, Česká republika, naše příroda atd. a poslat jej na adresu PAFEAAS, Dr.M.Horákové 10/74,460 06 Liberec 6. Obrázek označte adresou i věkem dítěte. Každý měsíc vyhodnotíme nejlepšího „malíře“, který obdrží cenu: 3 dílnou sadu: mini rádio + sluchátka, digitální hra, hodinky (nebo kalkulačka). Jméno malíře zveřejníme v Republice a cenu zašleme poštou.

Věříme, že tato soutěž zaujme čtenáře týdeníku Republika ve všech věkových kategoriích.

Redakce

Vůdce národa

"Mně Bůh dopřál již z mládí té možnosti, že nejsem nucen hledat především výživu, mohl jsem se věnovat celé službě národa svého, dobré zdraví, spojené se snadností práce, štěstí v rodině, jasný hled do světa a přízeň spolupracovníků, důvěřujících v upřímnost a čestnost snahy mě, dopřály mi možnost, vykonat ne jednu věc prospěšnou národu mému."

Těmito slovy začíná František Ladislav Rieger svou památnou závěť. Významný myslitel, tribun lidu a vůdce národa v boji za jeho práva sám sebe charakterizoval tak dobře, že ho ani lépe charakterizovat nelze. Narodil se 10. 12. 1818 v semilském mlýně patřícím rodu Riegrů od 17. století. Studoval gymnázium v Jičíně a v Praze, kde byl žákem J. Jungmanna a následně práva na vídeňské a pražské univerzitě. Záhy na sebe upozorňuje literárními a národně budovatelskými pracemi. Roku 1840 spoluorganizoval proslulý první český vlastenecký ples v Praze. Podílel se na vytvoření Sboru pro zřízení Národního divadla, jehož se později stává předsedou. Je činný v Jednotě pro povzbuzení průmyslu, vykonávající tady funkci tajemníka její nově založené české sekce. Při této všestrannosti teprve roku 1847 získává doktorát.

Vzhledem ke zkušenostem byl proto F. L. Rieger na začátku revolučního roku 1848 připraven na vstup do aktivní politiky jako málokdo z jeho generace. Formuloval Riegrův budoucí tchán F. Palacký ideový program českého národa, představoval on brzy jednoho z jeho uznávaných a neohrožených obhájců a mluvčích. Pod heslem "Nedejme se!" vystupoval v Říšském sněmu, zasedajícím nejprve ve Vídni a od 22. listopadu v Kroměříži, za vytvoření moderní ústavy a rovné právo všech národů v duchu jejich sebeurčení.

Po rozpuštění sněmu vládou 7. 3. 1849, doplněném vojenským obsazením kroměřížského zámku v němž se sněmovna nacházela, odjíždí hned v dubnu do západní Evropy. Chtěje obohatit české písemnictví i národohospodářstvím studoval tuto otázku v Londýně a Paříži. Domů se vrátil po půldruhém roce, když už zde byl znovu pevně nastolen absolutismus a pokusil se habilitovat na pražské univerzitě, tehdy čistě německé, pro obor národního hospodářství. Český psaná habilitační práce O statcích a pracích nehmotných a jejich významu i postavení v národním hospodářství nebyla zamítnuta jen proto, že byla psána česky. Úřady se obávaly především Riegra samého a jeho nežádoucího vlivu na českou mládež. Již z dřívějšíka byl totiž zapsán na listině osob "politicky kompromitovaných". To mu však nemohlo zabránit v další organizaci vzdělávacího a kulturního života národa. Neobyčejně záslužná byla jeho práce na přípravě a vydávání naší první encyklopedie, Riegrova slovníku naučného (1859-1874).

NATO budoucí symbol poroby českého národa

Naše vlast je již roky ovládána a drancována cizáky a jejich přísluhovači, kteří se jí naučili využívat jen ke svému vlastnímu prospěchu. O tom, že vstup do NATO nám přinese jen samé výhody, nás neujiš ují jen prohlánil politikové z vládních stran a ze sociální demokracie. V poslední době se k nim přidali i všelijací umělci, kteří k nám dnes a denně promlouvají z televizních obrazovek a podbízejícím způsobem nás přesvědčují, že vstup do NATO je naše jediná naděje. Stačí si však uvědomit, kdo ve skutečnosti jsou všichni ti Ebenové, Menzelové, Svěrákové a jim podobní, kteří jsou ochotni se za tučný honorář propůjčit k čemukoliv. Jsou to opravdová lid, kterým leží na srdci bezpečnost naší vlasti? Nebo jsou to jen pokrytci, kteří bezostyšně zahalují nám zcela cizí zájmy euroatlantických mocenských struktur do závoje českých národních zájmů?

Dnes a denně nás ujiš ují, že jediné NATO je schopno zajistit evropskou bezpečnost a že je pro nás nepostradatelné. Nevěřme jim!!! Proč máme po neblahých zkušenostech s Varšavskou smlouvou vstupovat do dalšího vojenského paktu, v němž budeme mít nerovnoprávné či spíše vazalské postavení? Je opravdu v našem zájmu, aby se na našem území nacházeli cizí vojenské základny? Cožpak opravdu chcete, aby naše vojenské jednotky byly postupně nahrazeny národními "cizineckými legiemi", které se budou řídit geopolitickými zájmy USA? Cožpak si opravdu přejete, aby pod záminkou, že je u nás ohrožena demokracie, mohla být Česká republika kdykoliv obsazena mezinárodními jednotkami? Chcete snad, aby náš stát byl vtažen do válečných konfliktů v zahraničí, k nimž nemá a nebude mít žádný vztah? Přejete si, aby naši vojáci umírali za cizí zájmy ve vzdálených zemích?

S opětným zavedením politického života v Rakousku se Rieger odvrátil od programu národní autonomie a přiklánil se k programu státoprávnímu, jak je to zvláště patrné ze souboru jeho článků Úvahy o novém zřízení Rakouska (1860) a z v Paříži vyšlé publikace Les Slaves d'Autriche et Magyars (1861). Není pochyb, že přitom na něho působil kontakt s hrabětem J. J. Clam Martinicem, představitelem tzv. historické šlechty držící se důsledně státního práva. Od tohoto spojení si sliboval potřebnou oporu k zápasu o státní právo, vědom si od počátku sil působících proti němu. Rozhodujícím pro jeho postup byl pak vzor Maďarů a prvky ústavy vyhlášené 26. února 1861. Současně se zajištěním historických práv Koruny české usiloval také o spravedlnost ve volebních řádech a o rovnoprávné postavení s Němci.

Jako řečník v parlamentu a při různých národních manifestacích a slavnostech, či jako pisatel prohlášení a memorand, dokázal nejednou udeřit na strunu českého citu, ale v této době se mu to dařilo obzvláště. Připomeňme např. projev při pokládání základního kamene Národního divadla 16. 5. 1868, ze stejného roku pocházející státoprávní deklaraci, memorandum francouzskému císaři Napoleonu III. O české otázce (1869), nebo protest proti německému odtržení Alsaska Lotrinska od Francie (1870). Ten v letech 1914-18 představoval nedocenitelný kapitál pro propagandu zahraničního odboje ve Francii.

Nejblíže k úspěchu měl Rieger roku 1871, kdy společně s Clam Martinicem a A. Pražákem zastupovali českou stranu dojednávající s vládou hraběte Hohenwarta soubor návrhů zákonů známých pod názvem fundamentální články. České země se měly stát svrchovaným státoprávním útvarem říše, i když nikoliv ve stejné míře jakou získali Maďaři pro Uhry vyrovnáním z r. 1867. Vypracované dohodě se dostaloslavnostního uznání císařským reskriptem vydaným 12. 9. 1871. Fanatický odpor Němců, Maďarů a říšskoněmecký vliv měly za následek, že František Josef I. od prvotního rozhodnutí ustoupil a dané slovo zrušil, včetně příslibu své korunovace na českého krále. Znamenalo to rovněž pád fundamentálek.

Zklamaly též sliby ministerského předsedy hraběte Taaffa, po nichž r. 1879 čeští poslanci opustili po šestnácti letech pasivní opozici vůči říšské radě a v čele Riegrů se do ní vrátili. Došlo k tomu pro nepříznivou vnitřní situaci odvíjející se od situace mezinárodní. V osmdesátých letech vznikl Trojspolek (Německo, Rakousko-Uhersko, Itálie) vtiskující především podunajské monarchii stále více německou hegemonii. K trojspolkové alianci přistoupilo i Rumunsko a ruská politika prohrála v Bulharsku, zvolením Ferdinanda Ko-

burského, reprezentanta jednoznačně proněmeckého kurzu, panovníkem. U člověka širokých obzorů, se stýky na Západě a na Východě, chápajícího českou otázku jako otázku mezinárodní, jímž Rieger bezesporu byl, muselo toto zjištění vést k jisté rezignaci. Jeho snaha o pevné zajištění postavení národa v habsburském mocnářství ho proto roku 1890 přivedla k tzv. punktacím, písemným dohodám majícím vyřešit českoněmecké vyrovnání.

Punktace vzhledem k výše zmíněnému stavu nám nebyly vcelku nepříznivé, kdyby skrytě neobsahovaly důvod proč vznikly. Představoval jej odchod německých poslanců ze zemského sněmu v prosinci 1886, poté co se jim nepodařilo prosadit návrh na utvoření uzavřeného, čistě německého území v Čechách, který odůvodňovali "ohrožením" své národnosti stále mohutnějším českým vlivem. Ve skutečnosti se tím sledovalo udržení privilegovaného postavení Němců, ovládnutím přirozených hranic země a z toho plynoucí neakceschopnosti a faktické závislosti vnitrozemí (podobnost z událostmi let 1938-39 není náhodná).

Ačkoliv vídeňská vláda obávající se nepokojů tlačila zástupce obou táborů k urovnání sporu, podle toho jak začala uvádět punktace do praxe, ještě před jejich schválením zemským sněmem, sama vzbudila v ně důvěru českého lidu. To podkopávalo postavení F. L. Riegra, jenž za dodržení punktací vzal odpovědnost zcela na sebe a svoji Národní stranu (staročesi). Pro zamítavý postoj Národní strany svobodomyšlné (mladočesi) však nikdy nevstoupily v platnost.

Souhlas s tímto postupem vyjádřil národ ve volbách do říšské rady na jaře 1891, při nichž byli staročesi téměř úplně smetení. Roku 1848 sedmý okresy zvolený Rieger teď neuhájil ani jeden. Riegrův odchod z veřejného života po punktacích, byl odchodem opravdového národovce a nezištného člověka. Snad nikdy se neprojevil jeho velikost a nadprůměrnost jako v té době, v níž se dokázal povznést nad všední zlobu dne. Mužně a důsledně snášel následky své politiky, přestože není pochyby, že někdo méně čestný mohl snadno nalézt ve

vládní a německé neupřímnosti vhodnou cestu pro ústup, kterým by zachránil postavení svoje i celé strany.

Jisté je, že výsledky jeho životní práce alespoň v aktivní politice neodpovídaly plně jeho námaze. Nebylo v jeho moci a silách, aby mohl realizovat svá přání a cíle, měl proti sobě příliš mnoho nepřátel. Neměl se však za co stydět, ale naopak s pýchou mohl hledět na dobu svého vůdcovství. Začínal s probouzejícím se národem, jehož kultura byla v plenkách a končil v mohutném proudu národního života, mocného politicky, kulturně a hospodářsky. Sám k tomu přispěl velkým podílem. Některé jeho významné počiny byly už zmíněny, dodejme tedy ještě, že působil při zakládání našich největších bank (Živnobanky, Hypotéční banky, Zemské banky) a vzniku České techniky, univerzity a akademie věd a umění. Od poloviny sedmdesátých let předsedal spisovatelskému spolku Svatobor. Když se roku 1880 zakládala Ústřední matice školská, aby jako protiváha německému Schulvereinu zachraňovala české děti před poněmčením, byl Rieger jednomyslně zvolen do jejího čela. Po punktacích z tohoto místa odstoupil, nechť je tato prospěšnou všenárodní organizací vystavovat prostřednictvím své osoby osočování.

V létě 1900 napsal Rieger svoji závěť. Odkázal v ní předním kulturním korporacím i s úroky národní dar, předaný mu u příležitosti sedmdesátin, v hodnotě 113 tisíc zlatých, který měl být náhradou za vydání spojená s jeho politickou činností. Byl skromným, stejně jako všichni naši buditelé. S uklidněním vášní punktačního boje dožívá podzim svého života v klidu a účt. Zemřel ve vysokém věku pětáosmdesáti let právě před 100 lety 3. března 1903. Na poslední cestě z Panteonu Národního muzea na Vyšehrad se rozloučil se svým velikánem symbolicky celý národ. Dělo se tak oprávněně, protože František Ladislav Rieger pokládal základy k obnovení jeho samostatnosti. Je jedním z osvoboditelů našeho národa a státu.

Vladimír Mlejnecký

... a tak to vidím já

Německo vždy trpělo pocitem politického a ekonomického opoždění a snažilo se ze všech sil vyrovnat svým konkurentům. V minulosti Británii a Francii, nyní Spojeným státům americkým a Japonsku. O tom svědčí Roemellovy jednotky v Africe, pozdější velká aktivita Německé demokratické republiky v zemích třetího světa. I současné tendence zbavit se co nejrychleji americké vojenské přítomnosti, aby bylo dosaženo úplné samostatnosti Německa a to mohlo opět po letech převzít úlohu nejsilnějšího evropského státu a hegemonie alespoň kontinentální politiky. Velká Británie si zatím ještě udržuje určitý odstup a žárlivě střeží svoji svrchovanost.

Nyní jsou v obrovské módě knihy zkoumající podmínky, které umožnily vzestup A. Hitlera a nastolení nacionálněsocialistické diktatury a ve svém výsledku vedly ke druhé světové válce. Zdůrazňuje se obsazení Porúří, které bylo do té doby pod správou vítězů minulé války, ale jen proto, aby se zapomeno na připojení východního Německa, které bylo do té doby také pod správou vítězů minulé války.

Nic proti tomu. Němci mají plné právo žít v takovém státě, jaký si přejí a mít takové vedení, jaké si sami zvolí. A také, kdo by dnes Prusko okupoval, když už není Sovětská armáda? Ale je nutné na historické paralely poukázat, včetně toho, že to bylo vždy Prusko s Berlínem, které bylo centrem všech výbojů.

Ne vždy si musíme vážit svého protivníka, ale nikdy bychom ho neměli podceňovat. Němci si jistě vzali poučení z pohrom, které na sebe přivolali v obou světových válkách. I když jim poslední pohromu umožnili Spojenci v obou částech velmi rychle napravit. V té východní sice ne tak dobře, ale přesto byla NDR v nejlepšímu stavu ze zemí socialistického tábora. Z toho se dá usuzovat, že nová expanze už nebude prováděna tak barbarským způsobem a její cíle nebudou do světa vytrubovány tak zřetelně.

Lze předpokládat, že nová expanze Německa, v jeho touze vévodit evropské scéně, bude prováděna skrytě a to především ekonomickými nástroji.

První fáze se již začíná projevat, protože ne vše lze utajit a obrysy se začínou dítve nebo později rýsovat z mlžného podkladu. Dochází k zapojení německého kapitálu do průběhu privatizace. V prvním kole malé privatizace, kde byl přístup cizinců zakázán zákonem, prostřednictvím nastrčených figurek, v druhém kole již zcela nezakryté.

Ve velké privatizaci účastí na privatizačních fondech. Smyslem privatizace mělo být nejen najít vlastníka a tím efektivnější formu hospodaření, ale ponechat majetek v rukou našich občanů. Za privatizačními fondy jsou však zahraniční, vesměs německé miliardy, a ty budou mít nepředstavitelně větší prospěch ze získaného majetku než rozptýlení vlastníci mizivé části akcií, zbavení jakékoliv možnosti zasahovat do rozhodování.

Další fázi prozradila až nápadná úspěšnost německých firem v konkurencích při hledání partnerů pro naše nejvýznamnější podniky typu Škoda.

K zamyšlení ...

Před pěti lety jsme rozhodovali o tom, zda republikáni budou kandidovat do Senátu (horní komory Parlamentu ČR) či nikoliv. Tehdy jsme mohli získat 2 až 4 zvolené senátory. Jako první měl být pan dr. Sládek. Mezi našimi členy i příznivci byl názor, aby republikáni měli své zastoupení v Senátu ČR i přesto, že jsme pro jeho zrušení. Čas ukázal, že Senát vznikl, zůstal a v dohledné době ještě bude.

Dnes je jasné, že oni rozhodují o nás bez nás, bez toho republikánského jazyčku na vahách. Samotné finanční

prostředky Senátu, které mohly být dnes pro naši stranu ku prospěchu, jsou ku prospěchu těm, které bychom raději viděli někde jinde. Pan dr. Sládek nechal tehdy demokraticky hlasovat o návrhu, zda má kandidovat do Senátu či nikoliv. Všichni, kteří neměli patřičnou věkovou hranici pro kandidaturu do Senátu byli proti (dávno nás opustili! Nebudu je ani jmenovat...) jen ze zřetelných důvodů!?

Jistě Vás svým článkem nepotěším, ale znovu zamyšleme se...

O. Vrcha

Pafaas www.pafaas.regin.cz
spotřební zboží-hračky
 Dr.M.Horákové 10/74,LIBEREC 6, tel. 608 322323

od 2 let (do 30 kg) menší 2790,- větší 3490,- hezký dárek

dětské akumulátorové motorky, zpátečka, světla, siréna 3 druhy, majáček, kufr, 6V akumulátor + nabíječka, různé barvy....

Kamera vhodná ke hlídání objektu! obraz i zvuk

rotační anténa, zesilovač, dálk. ovládání, VHF, UHF... 890,-
 mikro kamera (2x3cm), napojení přes AV vstup, barevná 2390,-
NOVÉ! ZÁR.LIST! dobírkou do 3 dnů! 608 322323

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku Republika a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně, a.s. číslo účtu je: 2025463369/0800
Za každý příspěvek předem děkujeme.

Stavební firma
TKV, s.r.o.
 Božkova 831/44, 702 00 Ostrava – Přívoz

- Stavební činnost při rekonstrukcích a novostavbách
- Zateplování obvodových plášťů staveb
- Rekonstrukce interiéru a bytových jader
- Opravy balkónových konstrukcí
- Zámečnické a klempířské práce

Obchodní zástupce : Ivan Baier
 tel. : +42060 411 0922
 e-mail: baierivan@volny.cz

Omluva s tiskovou opravou

Vážení čtenáři,
 v desátém čísle našeho týdeníku byly vinou technické závady vynechány poslední věty a jména autorů nebo jejich šifry v třech článcích. Za tuto závalu se velmi omlouváme a přinášíme opravu. Děkujeme za pochopení a snažíme se vydávání vyladit nejen obsahově ale také technicky k vaší plné spokojenosti.
 Redakce

Republika č. 10, strana 2, název článku "Kdo bude určovat osudy příštích generací?"
 ..."Evropský zákrak" vznikl tedy v patnácti stoletích našeho věku na základě relativního politického i vojenského pluralismu a tržní svobody, přičemž Evropa těmito atributy vysoce předstihovala zbývající světové civilizace.

Republika č. 10, strana 3, název článku "Na co je OSN?"
 ...V jím označených zemích pomáhá nalézat a dosazovat vlastizrádné havly do čelných funkcí, případně ještě poskytnete jinou výpomoc. Agresorovi!
 Josef Kořínek

Republika č. 10, strana 3, název článku "Nevděk Němců a hněv Američanů"
 ...V tomto případě je nutné držet Schröderovi a Chiracovi pěsti.
 A.V.

Důchodová reforma

Reformátorům by nemělo dát velkou práci upravit pojistnou matematiku tak, aby odpovídala evropským normám

Předpovědět, co bude za pětadvacet let a důkladně se na to připravit. Nesnadný úkol, který musejí splnit všichni reformátoři systému penzí.

Rok 2030 je datum, které ilustruje budoucí problémy. Pokud Češi do té doby nezmění svůj penzijní systém, vzrostou jeho výdaje ze současných osmi na čtrnáct procent hrubého domácího produktu a deficit důchodového účtu se každým rokem zvýší o 6% HDP. Další dvacet let se podle předpovědi demagogů a expertů z pojišťoven budou poměry ještě zhoršovat.

V původním zadání reformy stálo zřetelně: nahradit, nebo doplnit současný systém průběžného financování důchodů, založený na solidaritě mezi generacemi a garantovaný státem. Pravicové vlády změnu odkládaly a vláda ČSSD dosud učinila jen to, že v minulém volebním období odmítla jeden způsob řešení a to cestu kapitálového spoření na individuálních účtech, která proběhla v Polsku a Maďarsku. Tento systém spravovaný veřejnými fondy má výhodu v tom, že každý občan musí spořit, ale na vlastní účet. Nemusí tedy jen spoléhat na budoucí příjmy státu.

Podle sociálních demokratů je ale lepší státní systém. Je možné ho doplnit nepovinným spořením ve veřejných nebo podnikových fondech, přesto jsou příjmy státního rozpočtu nejlepší zárukou, by jde o příjmy budoucí. V jistém ohledu dělá česká vláda z nouze ctnost. Zavést kapitálové spoření vyžaduje vstupní investice v řádech stovek miliard a jediný možný zdroj těchto peněz výnosy z privatizace už v České republice není k dispozici.

Vláda alespoň připouští, že nějaká změna je potřeba. Experti hledali cesty a základním řešením podle neoficiálních zpráv zůstává systém virtuálních účtů. Správa sociálního zabezpečení by napříště měla každému vést osobní účet, na který by "ukládala" částky, které občan platí důchodovému pojištění. Jen místo peněz na bankovním účtu nabízejí reformátoři slib státních institucí. Podobně jako u kapitálového spoření by potom občan věděl, jak vysokou bude brát penzi. Konkrétní částka totiž půjde z výše příspěvků a odpracovaných let předem vypočítat.

Bude to změna k lepšímu proti současnému stavu, kdy má zaměstnanec základní jistotu v rovnici: Čím víc vydělám, tím větší propad příjmů mě v penzi čeká, v nejhorších případech až na třetinu původní mzdy. Evropská sociální charta požaduje po signatářích, mezi něž patří i Česká republika, aby zaručená penze dosahova-

la 45% předchozího platu. Reformátorům by nemělo dát velkou práci upravit pojistnou matematiku tak, aby odpovídala evropským normám. Přinejmenším za současného stavu, kdy v České republice dosahuje průměrný důchod 55% průměrné čisté mzdy.

Reforma by ale měla odpovědět na důležitou otázku: Odkud se bude důchodový účet financovat za pětadvacet let. Zatím se zdá, že si reformátoři vypomáhají trochu neseriózním trikem. Navrhovaný systém připouští, aby na svou penzi člověk vydělával libovolně dlouho. Mnohým tak hrozí, že budou muset na důchod pracovat třeba padesát let.

Z návrhu je jasné, že stát se nechce vzdát odpovědnosti za důchody. Ti, kteří zestárnou kolem roku 2030, dosud nemají velký důvod alespoň, že jim poctivé platby do státního fondu zaručí alespoň takovou jistotu, jakou mají současní penzisté.

Pavel Procházka

Oznámení

Schůze MO RMS Praha proběhne v úterý 1.4.2003 v zasedací místnosti, Navrátilova 9, Praha 1 od 18,00 hod.
 Schůze se mohou zúčastnit i příznivci Republikánů MS a členové Sdružení důchodců ČR.

Zdeněk Krampera
 Předseda MO RMS Praha

Oznámení MO RMS Příbram
 Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin.

Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefon 318 632 937, mobilní telefon 721506708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.

KV RMS zve všechny členy a zájemce o spolupráci s RMS na krajskou konferenci, která se koná dne 22. 3. 2003 ve velkém sále restaurace Babylon ve Slezské Ostravě-Kamenci od 11 hodin. Zároveň vás zveme na besedu s občany za účasti PhDr. Miroslava Sládka v tomtéž sále od 15 hodin. Téma setkání s občany je současná politika Evropské unie.

... a tak to vidím já

Přitom si jsou německé firmy tak jisté samy sebou, že se nenamáhaly ani počkat na konec rozkrádání národního majetku, a začaly s likvidací získaných podniků ve snaze zbavit se perspektivní konkurence a vytvořit si předmostí pro předpokládanou expanzi na východ. Takto získaná ekonomická moc bude při zachování současného trendu brzy určující a obratem ruky použita z geopolitického hlediska. Dále ji ovšem bude možné rozšiřovat skupováním bankrotujících podniků, získáváním státních zakázek atd.

Obdobná je situace i ve vztahu k Maďarské republice. Ta není tak ekonomicky, politicky a populačně silná, ale nedostatek aktivity ji vyčítat nelze. Již léta podniká cílevědomou a skrytou ekonomickou expanzi na Podkarpatskou Rus přesto, že maďarská menšina představuje zlomek populace v této oblasti. Situace došla až tak daleko, že objekty vybudované Československem byly pronajímány Maďarsku, které jich použilo pro ubytování své páté kolony, případně pro propagační účely a v roli dobrodince je předávalo Rusům.

Při referendu na jihu Slovenska, které jistě nebylo posledním, ke změně názvu obce Štúrovo, vybízely maďarské sdělovací prostředky, kdo umí maďarsky alespoň číst, aby hlasovali pro název Parkány. Horečná činnost ekonomická i propagandistická je jednoznačným varováním, abychom tohoto jižního souseda nepodceňovali, když už nestačí trpké historické zkušenosti z let násilné maďarizace.

V podstatě není možné mezi německým a maďarským vlivem a způsoby jeho prosazování příliš rozlišovat.

Přesunu faktické moci ze zákonodárných a výkonných orgánů Československé republiky do rukou našich sousedů bohužel nahrávají charakterové rysy našich lidí, samozřejmě některých. Za nepřilisi vysoké částky jsou ochotni vystupovat jako nastrčené figurky při aukcích, nahánět nocležníky, případně páchat ještě horší věci. Tváří v tvář 20-30tisícovým výdělkům pár kilometrů za hranicemi je pochopitelné, že takovému lákadlu málokdo odolá. Je však zároveň smutné, že se naši lidé dostávají do horšího postavení než přistěhovalci ze zemí třetího světa, kteří využívají práva azylu a nakonec za nicnedělání dostávají od německého státu víc peněz, než naši lidé za ponižující dřinu.

Pokud chceme přežít a uchovat si svoji svébytnost, což doufám, většina občanů chce, musíme se nad současnou situací zamyslet a hledat nápravu především u sebe. Pěstovat národní sebevědomí a hrdost na svoji zemi a smířit se s tím, že za všechno se platí, a proto nás bude stát možná trochu odříkání chovat se vůči spoluobčanům uctivě, jako k cizincům. Pokud bychom to však dokázali, poznali bychom účinek velmi rychle a pravděpodobně by nás i mile překvapil. Získali bychom tím účtu sami před sebou i v očích jiných národů. Při našich cestách nepředpokládáme, že by někdo v cizí zemi uměl česky nebo slovensky. Nebylo by asi příliš účelné nutit cizince, zvláště turisty, aby se naše jazyky učili. Když zde ale někdo

29